

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23242 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 19 maart 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

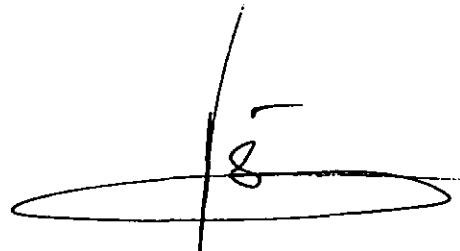
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2007

154-527.

Verzonden: **30 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/23242

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Guinese,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. R.E. Temmen,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M. van Ettikhoven.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Op 21 oktober 2005 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend.

Bij besluit van 27 oktober 2005 is de aanvraag van eiseres afgewezen. Hiertegen heeft eiseres beroep ingesteld. Dit beroep is bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittinghoudende te Arnhem, van 16 november 2005 gegrond verklaard.

Bij besluit van 8 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wederom afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 6 maart 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 8 mei 2006 in rechte stand kan houden.

2. Blijkens de gronden van beroep richt het beroep zich uitsluitend tegen de weigering van verweerder om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 te verlenen. De rechtbank zal zich daarom beperken tot de vraag of de weigering om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel op deze gronden te verlenen, in rechte stand kan houden. In dat kader overweegt de rechtbank als volgt.

3. Eiseres heeft aan haar, thans aan de orde zijnde, herhaalde aanvraag van 21 oktober 2005 ten grondslag gelegd dat zij vanwege haar medische gesteldheid niet terug kan keren naar het land van herkomst. In dat kader heeft zij verwezen naar diverse door haar overgelegde brieven van het Nederlandse Rode Kruis, naar haar medisch paspoort en naar brieven betreffende haar medische en psychische situatie van de Stichting Centrum '45 van 4 oktober 2005 en van 25 januari 2006.

Voorts stelt eiseres nog immer te vrezen te hebben voor haar echtgenoot. Haar echtgenoot heeft haar vader vermoord en is thans ook op zoek naar eiseres. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft zij gewezen op de brief van 16 december 2004 van de Guinese vereniging tot bescherming van de mensenrechten, met bijbehorende vertaling, waarin is vermeld dat de vader van eiseres in Guinee vermoedelijk is vermoord door de vader van de kinderen van eiseres en dat hierdoor ook het leven van eiseres in gevaar is. Bovendien weet eiseres niet waar haar kinderen verblijven, hetgeen eveneens door haar echtgenoot op haar kan worden gewroken.

Eiseres meent dat zij op grond van het voorgaande bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst te vrezen heeft voor haar leven en dat medische behandeling in het land van herkomst niet mogelijk is.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

5. De rechtbank stelt allereerst vast dat eiseres reeds eerder, te weten op 6 september 2003, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 heeft ingediend. Aan die aanvraag had eiseres het volgende ten grondslag gelegd.

Eiseres is afkomstig uit [] en behoort tot de bevolkingsgroep Fulla. Eiseres heeft [] verlaten omdat er veel over haar gekletst werd vanwege de omstandigheid dat zij een ongehuwde moeder was. Haar vader heeft haar gedwongen om in het huwelijk te treden met een Liberiaanse man, met wie zij naar Liberia moest reizen. Haar vader heeft tegen haar gezegd dat hij eiseres zou vermoorden indien zij niet zou instemmen met het huwelijk.

[] de vader van de kinderen van eiseres, heeft gedreigd haar te zullen doden indien zij met die Liberiaan zou trouwen.

Eiseres heeft Liberia verlaten, omdat zij op een gegeven moment is aangevallen door onbekende rebellen. Zij hebben eiseres verschillende malen verkracht, haar zoon meegenomen en de dochter van eiseres geslagen. Het is eiseres niet bekend waar haar zoon en dochter op dit moment zijn. Een blanke en een donkere man hebben er voor gezorgd dat eiseres op een schip terecht kwam.

De procedure ten aanzien van deze eerste aanvraag is afgesloten met de uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Dordrecht, van 2 oktober 2003 (AWB 03/48594), waarbij het

beroep van eiseres ongegrond is verklaard. Daarmee is de beslissing op deze aanvraag van eiseres onherroepelijk geworden.

6. Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager ingevolge artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

7. Gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen in de eerdere uitspraak van 16 november 2005, staat vast dat de medische problemen die eiseres aan haar herhaalde aanvraag ten grondslag heeft gelegd nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

8. Ten aanzien van het beroep van eiseres op vluchtelingenschap stelt de rechtbank vast dat de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittinghoudende te Dordrecht, in de uitspraak van 2 oktober 2003 reeds heeft geoordeeld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Guinee te vrezen heeft voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Hiermee is in de eerdere asielprocedure in rechte onaantastbaar vastgesteld dat eiseres niet kan worden aangemerkt als vluchteling.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres bij haar herhaalde aanvraag dit beroep niet nader onderbouwd met nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Daartoe overweegt de rechtbank dat hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd, te weten de gestelde mishandeling en verkrachtingen door haar partner , geen nova zijn. Eiseres doet hiermee immers een beroep op feiten en omstandigheden die reeds meegenomen zijn in de eerdere asielprocedure van eiseres.

9. Met betrekking tot de stelling van eiseres dat terugzending naar haar land van herkomst gezien haar medische en psychische situatie in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), overweegt de rechtbank als volgt.

10. In de hierboven genoemde uitspraak van 16 november 2005 heeft de voorzieningenrechter, voor zover hier van belang, het volgende overwogen. Uit de brief van Stichting Centrum '45 van 4 oktober 2005, ondertekend door de behandelaars van eiseres, een psycholoog/psychotherapeut en een psychiater, is de voorzieningenrechter gebleken dat eiseres onder meer lijdt aan een chronische posttraumatische stressstoornis waarvoor zij gezien de ernst van de klachten geruime tijd behandeld zal moeten worden. Voorwaarde voor de behandeling van posttraumatische klachten is dat deze plaats vindt in een context van veiligheid en in zal dit gevoel van veiligheid voor eiseres naar het oordeel van de behandelaar van eiseres niet aanwezig zijn. Voorts is de voorzieningenrechter gebleken dat in de brief staat vermeld dat door triggering van herbelevingen van traumatische situaties bij uitwijzing een sterke toename van de klachten en symptomen te verwachten is en dat het risico van ontstaan van een medische noodsituatie juist door terugkeer naar het land van herkomst als gevolg hiervan duidelijk aanwezig is. Gelet op de inhoud van de brief en gelet op het feit dat de brief is ondertekend door twee personen die als ter zake deskundig moeten worden aangemerkt, heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat niet gesteld kan worden dat op voorhand uitgesloten is dat de brief van 4 oktober 2005 niet kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust, zodat de voorzieningenrechter het beroep gegrond heeft verklaard wegens schending van artikel 4:6 van de Awb.

11. Vervolgens heeft verweerder, na advies te hebben ingewonnen bij het Bureau Medische Advisering (BMA), op 8 mei 2006 inhoudelijk op het verzoek van eiseres beslist. Hierbij is het standpunt ingenomen dat er, gelet op het advies van het BMA van 15 maart 2006, ten aanzien van eiseres geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn en dat behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Derhalve is volgens verweerder terugkeer van eiseres naar haar land van herkomst niet in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Volgens verweerder heeft eiseres geen concrete aanknopingspunten aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Aan de omstandigheid dat de kwaliteit van de gezondheidszorg hier te lande gunstig afsteekt bij die van Guinee, komt volgens verweerder geen betekenis toe. Hetzelfde geldt voor de door eiseres gestelde omstandigheid dat de behandelmogelijkheid in Guinee door financiële omstandigheden worden beïnvloed. Eiseres zal in deze volgens verweerder niet verschillen van vele van haar landgenoten.

12. In beroep heeft eiseres de conclusies van het BMA betwist, alsmede de stelling van verweerder dat medische behandeling plaats kan vinden in het land van herkomst. Zij voert daartoe aan dat personen zonder familie en zonder geld niet in het door het BMA aangegeven ziekenhuis worden behandeld. Bovendien vindt behandeling van psychische klachten volgens eiseres in het geheel niet plaats in het ziekenhuis in het land van herkomst. Volgens eiseres dient haar behandeling in Nederland te worden voortgezet. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiseres verwezen naar een brief van 25 januari 2006 van Stichting Centrum '45, waaruit blijkt dat eiseres aldaar wordt behandeld vanwege psychische in het land van herkomst opgelopen klachten. De aan genoemde instantie verbonden psychiater geeft aan dat voorwaarde voor de behandeling van posttraumatische klachten, zoals die aanwezig zijn bij eiseres, is dat deze plaatsvindt in een context van veiligheid. In Guinee zal naar de overtuiging van de psychiater dit gevoel van veiligheid voor eiseres niet aanwezig zijn. Om verergering te voorkomen is het van belang dat de behandeling van eiseres bij Stichting Centrum '45 wordt voortgezet.

13. De rechtbank overweegt als volgt.

14. De eerste vraag die voortligt is of verweerder zich thans op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat uitzetting van eiseres, gelet op haar medische situatie, niet leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM.

15. Ingevolge artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het IVBPR dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiseres bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

16. Volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in zijn uitspraken van 2 mei 1997 (nr. 146/1996/767/964), en van 6 februari 2001 (nr. 44599/98) en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Uit de jurisprudentie van het EHRM kan niet worden afgeleid dat

van schending van artikel 3 van het EVRM in een geval als dit ook sprake kan zijn, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij aan een ziekte lijdt die zich in een vergevorderd, levensbedreigend stadium bevindt.

17. Uit het BMA-advies van 15 maart 2006 blijkt dat eiseres lijdt aan een ernstige chronische depressieve stoornis en daarnaast aan een chronische posttraumatische stressstoornis en dat eiseres sinds september 2003 onder poliklinische behandeling staat van Stichting Centrum '45. De behandeling is van tijdelijke aard, maar zal volgens het BMA-advies nog wel enige jaren in beslag nemen. Ook blijkt uit het BMA-advies dat eiseres voor haar klachten in behandeld kan worden en dat de voorgeschreven medicatie beschikbaar is. Tevens is gebleken dat het uitblijven van de poliklinische behandeling bij Stichting Centrum '45 niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn en dat zich geen suïcidepogingen, psychiatrische opnames of crisisinterventies hebben voorgedaan. Verder blijkt uit het BMA-advies dat eiseres in staat is te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Blijkens het BMA-advies zijn er wel aanwijzingen dat, gezien de suïcidale ideaties, enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding door een psychiatrisch geschoolde hulpverlener. Voorts dient eiseres gedurende de reis de beschikking te houden over de voor haar voorgeschreven medicatie.

Tot slot blijkt uit het BMA-advies dat niet gesproken kan worden van een vergevorderd stadium van een ongeneeslijke ziekte die direct levensbedreigend is en dat eiseres niet zodanig afhankelijk is van de behandeling bij Stichting Centrum '45 dat er een levensbedreigende situatie zal ontstaan bij beëindiging van de voorzieningen.

18. Naar vaste jurisprudentie moet een advies van het BMA aangemerkt worden als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming van dat advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

19. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat op grond van het BMA-advies van 15 maart 2006 voldoende aannemelijk is geworden dat er ten aanzien van eiseres bij terugkeer naar haar land van herkomst geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit dit advies blijkt immers genoegzaam dat eiseres voor haar klachten in Guinee behandeld kan worden, dat de voorgeschreven medicatie beschikbaar is en dat het uitblijven van de poliklinische behandeling bij Stichting Centrum '45 niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn.

Voor zover eiseres er op wijst dat uit de door haar overgelegde medische informatie blijkt dat bij gedwongen terugkeer het risico van het ontstaan van een medische noodsituatie aanwezig is, maakt dit voormeld oordeel niet anders. Uit het BMA-rapport blijkt immers dat eiseres tijdens de reis begeleid dient te worden door een psychiatrisch geschoolde hulpverlener en dat eiseres gedurende de reis de beschikking dient te houden over de voor haar voorgeschreven medicatie. Dat een dergelijke begeleiding tijdens de reis niet mogelijk zou zijn, is niet gesteld of gebleken.

Nu uit het BMA-advies blijkt dat medische behandeling van eiseres in plaats kan vinden, kan de stelling van eiseres dat behandeling van psychische klachten in het geheel niet plaatsvindt in het ziekenhuis in niet worden gevolgd. De stelling dat personen zonder familie en zonder geld niet in het door het BMA aangegeven ziekenhuis worden behandeld is niet nader onderbouwd, zodat deze stelling reeds daarom evenmin kan worden gevolgd.

De stelling van eiseres dat voorwaarde voor behandeling van posttraumatische klachten is dat deze plaatsvindt in een context van veiligheid en dat volgens eiseres in dit gevoel van veiligheid niet aanwezig zal zijn, kan, gelet onder meer op hetgeen is overwogen in het kader van het beroep op vluchtelingschap, maar ook overigens evenmin leiden tot een geslaagd beroep op schending van artikel 3 van het EVRM als door eiseres bedoeld.

20. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door eiseres overgelegde documenten geen concrete aanknopingspunten opleveren voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies van 15 maart 2006, zodat verweerder zich mocht baseren op de inhoud van dit advies. Daarbij acht de rechtbank allereerst van belang dat de conclusies in de brief van Stichting Centrum '45 van 25 januari 2006 gelijklopend zijn aan die in de eerdere brief van deze Stichting van 4 oktober 2005, welke reeds bij de asielaanvraag is overgelegd en is tevens meegenomen bij de beoordeling. Verder is van belang dat de brief van Stichting Centrum '45 van 25 januari 2006 reeds is meegenomen in het BMA-advies van 15 maart 2006. Voorts blijkt uit deze stukken weliswaar dat het van belang is dat de behandeling van eiseres bij Stichting Centrum '45 voortgezet kan worden teneinde verergering van de klachten van eiseres te voorkomen, doch in deze stukken komt evenwel niet naar voren dat eiseres zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte als bedoeld in voornoemde jurisprudentie. Reeds hierom kan de medische problematiek van eiseres niet leiden tot verlening van een vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

21. Voor zover het beroep van eiseres op artikel 3 van het EVRM is gegrond op de door haar gestelde problemen met haar echtgenoot, overweegt de rechtbank als volgt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiseres aan haar herhaalde aanvraag met betrekking tot deze gestelde problemen geen nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb heeft aangevoerd waaruit blijkt dat deze problemen zouden kunnen leiden tot verblijfsaanvaarding op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw. Daartoe overweegt de rechtbank dat eiseres ook hiermee een beroep op feiten en omstandigheden doet welke reeds meegenomen zijn in de eerdere asielprocedure van eiseres.

22. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat in het onderhavige geval geen sprake is van rechtens relevante nova die verweerder hadden moeten nopen terug te komen op zijn eerdere beslissingen inzake de asielaanvraag van eiseres.

23. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

24. Het beroep is derhalve ongegrond.

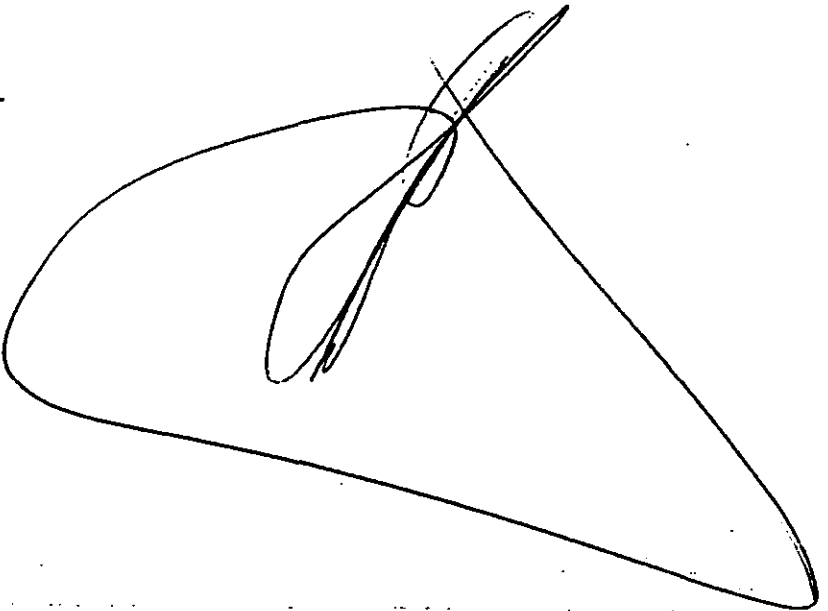
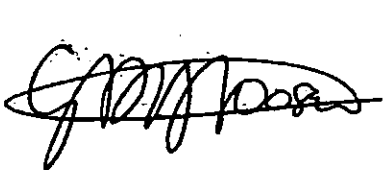
25. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

26. Mitsdien wordt als volgt beslist.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van mr. G.P.A.J. Joosen als griffier op 19 maart 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
*De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **20 MAART 2007**

Advocatenkantoor Temmen

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MRT 2007	
SAKKE	2042
RUDE	V1
BEHANDELD DOOR	PAR

Per fax ontv: 21-3-07/6

Mr. R.E. Temmen
Advocaat en procureur
Auvergnestraat 3
4611 LL Bergen op Zoom

correspondentieadres:
Postbus 845
4600 AV Bergen op Zoom

telefoon: 0164 - 27 33 88
fax: 0164 - 21 03 10
email:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Bergen op Zoom, 21 maart 2007

uw ref:

onze ref: C0229/M

Per fax: 070-365 13 80

inzake: /hoger beroep

HOGER BEROEPSCHRIFT

Mijne heren,

geboren op , van Guinese nationaliteit, INDnr. 0309.06.0005, CRVnr , thans verblijvende te aan de , te dezer zake woonplaats kiezende te 4611 LL Bergen op Zoom aan de Auvergnestraat no. 3 ten kantore van de advocaat en procureur mr R.E. Temmen die ten deze door appellante tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt gesteld en ook in deze als zodanig voor haar zal optreden. De bepaaldelijk gevolmachtigde is door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd het onderhavig hoger beroepschrift op te stellen, te ondertekenen en in te dienen bij UE. Voorts kiest appellante domicilie ter griffie van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak te 's-Gravenhage.

Middels deze stelt appellante hoger beroep in tegen de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer, zittinghoudende te 's Hertogenbosch van 19 maart 2007, verzonden op 20 maart 2007, welke beslissing hierbij in kopie wordt overgelegd.

Advocatenkantoor Temmen

GRIEF

Ten onrechte stelt de Rechtbank, in navolging van de Minister, dat de medische problematiek van appellante niet kan leiden tot verlening van een vergunning op grond van artikel 29 lid 1 onder b van de vreemdelingenwet 2000.

TOELICHTING

De Rechtbank heeft gesteld dat in de zaak van appellante geen sprake zou zijn van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Appellante heeft grote medische problemen, welke problemen ook worden erkend door de Minister. Uit de schriftelijke stukken, zoals die van de zijde van Stichting Centrum 45 zijn overgelegd bij zowel de Minister als de Rechtbank blijkt dat de psychische toestand van appellante dermate ernstig is dat sprake kan zijn van een levensbedreigende situatie in geval de behandeling wordt gestaakt dan wel foutief wordt gecontinueerd. Uitdrukkelijk is in de correspondentie van Stichting Centrum 45 aangegeven dat de behandeling dient plaats te vinden in een voor haar vertrouwde omgeving, waarmee Nederland wordt aangegeven. Het is niet aan de Rechtbank, noch aan de Minister om daaraan zonder het oordeel van een andere deskundige te twijfelen. Om die reden dient het advies van Stichting Centrum 45 te worden gevolgd.

Appellant verzoekt UE op grond van de aangevoerde grief met toelichting het hoger beroep tegen de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's Hertogenbosch, gegrond te verklaren, en de Rechtbank op te dragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van het door u bepaalde.

Hoogachtend,

R.E. Temmen

